

Marlène
Schiappa

Manejvýš
čtyři hodiny
spánku

MATEŘSTVÍ
PO
FRANCOUZSKU

MLADÁ FRONTA

Marlene
Schiappa

Nanejvýš
čtyři hodiny
spánku

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

MLADÁ FRONTA

*Kamarádkám, které se v našem životě jen mihnou...
A těm, co v něm zůstanou navždy.*

Copyright © Éditions Stock, 2014
Translation © Nela Knapová, 2015

„V péči o děti je základní hnací silou matek
jednoduše vůle k moci.“

Élisabeth Badinterová, *Mateřská láska*

„V minulosti ženy vychovávaly děti,
teď je musí vychovávat a NAVÍC pracovat.“

Frédéric Beigbeder, *Francouzský román*

*Abych parafrázovala Raymonda Queneaua,
všechny postavy v tomto románu jsou smyšlené – až na Paříž a mateřství.*

Říjen

Emílie

Ještě není ani deset večer a moje narozeninová oslava už skončila. Nahore v patře došly nočním svítidlům pro děti baterky a ztichly i hrací kolotoče nad postýlkami. V chůvičce rozpoznávám hvízdavé oddechování manžela, který spí v zadním pokoji. Věřila jsem až do poslední chvíle: nejdřív jsem si myslela, že mě překvapí velkým večírkem, a když jsem neslyšela přijíždět auta, říkala jsem si, že zařídil hlídání a vezme mě do nějaké restaurace. Jen my dva, romantika. Nebo aspoň to, co z ní zůstalo.

Kolikrát jsem mu vyprávěla o tom podniku na Place des Épars? Stačilo by zvednout telefon, aby zarezervoval stůl, a v Chartres bychom byli za půlhodiny. Dokonce jsem z jednoho časopisu vystříhla recenzi a zastrčila ji pod magnet na lednici mezi dceřin rozpis kroužků, můj jídelníček v rámci Dukanovy diety a lístek, abych nezapomněla koupit Ibuprofen. Zdálo se mi to dostatečně výmluvné...

Jak hodiny ubíhaly a Frank se stále neměl k tomu, aby se ze svého starého trička s nápisem Nirvana převlékl do něčeho lepšího, pochopila jsem, že práh třicítky překročím skrz malá dvířka bez většího pozdvižení. No ano, samozřejmě, že mi dal dárek – svetr, který pečlivě zabalila prodavačka v obchodě – a nabídl se, že dojde do cukrárny pro nějaký dortík. Ze zdvořilosti jsem odmítla. Nepřemlouval mě. Jelikož jsme doma neměli svíčku „30“, sfoukla jsem znovu tu s číslicí 29, zapíchnutou místo v dortu v napůl spáleném smaženém sýru z polotovaru.

Pochopitelně, že mu to nezazlívám, má to teď těžké. Normálně pracuje jako obchodní zástupce na trhu se zdravotnickým materiálem, ale v rámci společnosti ho najednou pověřili tím, aby řídil propouštění

zaměstnanců, takže se u něj každý den střídají kolegové, o nichž musí rozhodnout, jestli zůstanou nebo je propustí. Neustále pod tlakem. Na chvíličku si vyčítám, že jsem tak náročná na muže, který mi dal všechno, co žena může od života čekat: domek a kouzelné ratolesti. Přestanu se litovat a popadnu ovladač. V televizi na stěně začíná diskusní pořad, dívám se na něj bez zvuku – abych nevzbudila děti. Na konferenčním stolku leží na mohyle špinavých lžiček pozůstatky levného jogurtu.

Že bych s věkem prohlédla? Poprvé za dlouhou dobu jsem odložila růžové brýle a uviděla místnost takovou, jaká je. Zelená dětská židlička je skoro celá zamazaná od kaše a umělý ubrus na jídelním stole je místy propálený. Kočka škrábe dráčky něco, co musel být asi pléd (Kde se tu vzal? Nemůžu si vzpomenout. Dárek od mámy?), chodítka vypadá, jako by mu už pomalu odzvonilo, a závěsy se chystám obroutit už tak dlouho, že zežloutly. Vymalované to tu ještě není všechno – maskovací pásy se v rozích začínají odlepovat – a dokonce se dají rozpoznat jednotlivé vrstvy barvy.

Práce pokračují hrozně pomalu, takže jsme se s Frankem v rámci pudu sebezáchovy mlčky dohodli, že už nebudeme mluvit ani o holých elektrických drátech, ani o napůl rozebraných příčkách. Po domě chodíme s klapkami na očích, jako bychom se pohybovali v nějaké omezené realitě. Ve vzduchu se mísí pach novoty a špíny: závaný nezaschlé barvy a lepidla na obklady společně se zápachem kočičí podestýlky, zkyslého mléka, koše na plíny a dětského tělového mléka vytváří jedinečnou vůni, kterou bych neuměla přesně definovat, ale kterou bych poznala mezi tisíci jinými: vůni domova.

S Frankem jsme tenhle dům koupili brzo potom, co se nám narodila starší dcera: hledali jsme tehdy něco klidného (všem jsme cpali tu ohranou písničku, že se nám už ve velkoměstě nelíbí) a cena (byl dvakrát levnější než pařížský byt) nás nakonec přesvědčila. Bylo jen potřeba sem tam něco opravit...

„Líbí se ti?“

„Jestli se líbí tobě, tak mně taky...“

„Bereme ho?“

„Jestli ho chceš vzít, tak ho vezmem...“

Kdybych věděla, že se bude sem tam něco opravovat ještě za čtyři roky, tak bych se asi do toho, abych se na dalších třicet pět let zadlužila za poloviční ruinu v rekonstrukci, tak nadšeně nehrnula.

Jelikož měsíční hypoteční splátky vycházely na míň, než nás stál nájem pařížského bytu, rozhodlo se, že si vezmu rodičovskou dovolenou a pracovat bude jen Frank. Teoreticky to byla z Maintenonu do Paříže necelá hodinka. Frank bude moct pokračovat v kariéře bez toho, aby nějak měnil svoje návyky, a já budu kamarádky v Paříži často navštěvovat. Město si mnohem víc užijeme, když do něj budeme pravidelně jezdit na výlet jako turisté, budeme se moct procházet po nábřeží Seiny, vzít děti do vědecko-technického muzea nebo do etnografického muzea na nábřeží Branly, zajít k Berthillonovi na vyhlášenou zmrzlinu a potom se vrátíme domů, do domu dvakrát většího a dvakrát levnějšího, a večer strávíme usazení kolem rodinného krbu. Samozřejmě, že jsme to nikdy neuskutečnili, a to z jednoho prostého důvodu, krb totiž ještě není dostavěný a prozatím sestává jen z díry ve zdi.

Odstěhování z Paříže navíc nijak nepřispělo k tomu, že bychom do muzea nebo k Berthillonovi na zmrzlinu jezdili častěji, vlastně jsme tam vůbec nechodili, ani když jsme ještě ve městě bydleli.

A protože všichni bývalí Pařížani přemýšlejí stejně, je dálnice A10 často ucpaná auty s poznávacími značkami 28 a 78, tedy auty z regionů Centre a Île-de-France, které těsně obléhají město. Frank na ní každý den stráví skoro čtyři hodiny, ráno odjíždí kolem půl osmé a nikdy se nevrací dřív než v devět.

„Na co máme zahradu, když ji skoro nikdy nevidím za světla!“ naříká někdy po večerech, když ho chytí depka, ačkoliv se výhodami „vlastní zeleně hned za domem“ nepřestává vychloubat, když ho výjimečně slyším telefonovat s našimi pařížskými přáteli.

To já jsem do Paříže naposledy jela, ještě když byl Dominique Strauss-Kahn ředitelem Mezinárodního měnového fondu. Cesta mnohé odradí, takže v den kolaudačky se řada pozvaných omluvila. „Nemáme auto...“, „Benoît musí brzy ráno do práce...“, „Promiň, ale asi se neodlepíme

z gauče.“ Návštěvy k nám jezdí čím dál méně. A to jsme na začátku snili o tom, jak budeme pro kamarády často pořádat grilovačky. Mladý pár s dítětem, to ještě přichází v úvahu, ale čtyřčlenná rodina s kočkou hosty nadobro odradí. Dokonce i máma vzdychala: „Ale stejně je to od Paříže hrozně daleko,“ a když jsem jí řekla, co všechno se bude muset opravit, zděšeně obrátila oči v sloup.

Od té doby trávím celé dny péčí o děti. Chystám jim jídlo, starám se o ně, když jsou nemocné, koupu je, až si někdy říkám, že jediný rozdíl mezi mnou a svobodnou matkou je ten, že svobodná matka v noci nemusí poslouchat to chrápání. Naštěstí tu mám přístup na internet. Unaveně vstanu a sklidím ze stolu, vytáhnu odsávačku, abych zamrazila nějaké zásoby a neztratila mléko, vytáhnu z lednice jedno Danette, které jsem koupila v akci, a snažím se přitom nedívat ani na recenzi restaurace na Place des Épars, ani na rozesmátý a trochu pomačkaný obrázek Pierra Dukana vedle jeho receptů na bázi ovesných otrub, a potom vezmu Frankův MacBook a položím si ho na kolena.

Alespoň na Facebooku mi k překročení třicítky určitě někdo popřál... *Vítej mezi třicátníky! Uvidíš, jsou to zlatý roky.* Svráštím obočí a poslední vzkaz si přečtu znovu, abych se přesvědčila, že jsem se nespletla. Uprostřed virtuálních blahopřání a mrkajících smajlíků mi nechala vzkaz i Morgane, moje nejlepší kamarádka z gymplu, kterou jsem neviděla už deset let. *Všechno nejlepší, Emílie!* Dobře, je to dost stručné a neosobní, ale stejně... snaha se cení. Vzpomínám si, jak jsem před několika měsíci klikla na „Lidé, které možná znáte“, seznam profilů vybraných jakýmsi facebookovým algoritmem, a trochu proti své vůli poslala Morgane žádost o přátelství. Vzápětí jsem toho litovala. Některé věci – a lidi – je lepší nechat minulosti.

Stejně ale ze zvědavosti kliknu na její profilovou fotku, abych zjistila, jaký život vede. Facebook mě informuje, že Morgane je ředitelkou péče o zákazníky v jedné velké reklamní agentuře – což mě překvapuje, protože ve škole byla vždycky spíš lajdák –, že je ve vztahu s jistým Basilem Cissém – což mě vzhledem k tomu, za jakých okolností jsem ji viděla naposledy, dost uklidňuje –, že „se jí

líbí“ Dexter, feministka Élisabeth Badinterová, Sdružení mladých manažerů, reklama na Citroën a hudební skupina Skap'1, a že má 3 781 přátel.

V tomhle ohledu se nezměnila: vždycky si dávala záležet, aby se o ní vědělo... Pod každým jejím statutem je nalepeno asi padesát komentářů, ať už píše o něčem naprosto bezvýznamném v televizi nebo o posledním výroku Françoise Hollanda ohledně Sýrie, dav virtuálních přátel se může přetrhnout, aby jí i tu nejmenší existenciální úvahu olajkoval, zkritizoval, okomentoval nebo ji sdílel dál.

Už na gymplu trpěla syndromem vrchní roztleskávačky: mezi holkami ze třídy vzbuzovala obdiv smíšený s bázni; zbožňovaly ji nebo ji nenáviděly, což nechápala a nemohla to vystát, ale vlastně se bez toho nedokázala ani obejít.

Její současnou vášní je zjevně focení sebe sama. Když kliknu na záložku „fotky“, obrazovku mi zaplaví desítky jejích portrétů: Morgane v bikinách na pláži někde na konci světa, s koktejlem Caipirinha v ruce a značkovými brýlemi na hlavě; Morgane v kalhotovém kostýmu u mikrofonu na nějaké tribuně; Morgane před reklamním panelem Dior po boku ženy, kterou je podle všeho Marion Cotillardová; Morgane pózující před Madison Square Garden; Morgane pózující před pařížskou radnicí, Morgane pózující... Je to druh člověka, který si fotí i vlastní poštu: několik VIP pozvánek s popiskem: „Fakt dost COOL“ nebo „OMG strašně se těším“. Jako odpověď na její vzkaz kliknu na „to se mi líbí“ a do komentáře napíšu: *Děkuju Morgane, nezajdem na skleničku?* Puntík vedle jejího jména zezelenal, je online! Rychle stránku aktualizuju, abych zkontrolovala, jestli mi už odpověděla. Ne. Určitě má lepší věci na práci.

Zhltnu lžici Danette a přeždu blíž k televizi, abych něco slyšela. Na obrazovce právě jako směšná loutka vehementně gestikuluje jeden politolog, který se poslední dobou vyjadřuje ke všemu, a čelo se mu leskne potem. Říkám si, trochu víc zahořkle, než bych chtěla, že Morgane má pohádkový život, a cítím se přitom méněcenně, osamocená na svoje třicetiny, před nímou televizí, s kelímkem Danette v ruce.

Morgane

Trenér zumby ještě ani nedokončil svoje kázání o tom, jak důležitý je strečink, a já už se rozloučila s Géraldine, hodila na sebe bundu na jogging a nasadila si sluchátka iPodu.

Schody z Mix Clubu беру po čtyřech, světla mrakodrapu Montparnasse nechám za zády, přeběhnu kolem nádraží a namířím si to domů, poháněná hip-hopovým rytmem písničky Ma Benz od NTM. Před koncem singlu jsem v přízemí domu před naší schránkou. U domovnice mám schovaný „objemný balíček“. Únava na mě působí jako droga: šla jsem teď téměř bez přestávky z jednoho brífinku do druhého a za poslední tři týdny jsem neměla jediný den volna – a hodinou zumby jsem se dorazila. Jasně, že být v práci od rána do večera se mi líbí asi stejně, jako pročitat timeline političky Nadine Moranové, ale abych mohla jít domů, vždycky čekám, až bude pryč i Jean-Jérôme. Než abych mu vyklidila pole, to radši umřu nudou, přilepená na podložku pod myš označovanou písmeny společnosti ECG.

Jean-Jérôme alis Jean-Jé se narodil ve stejném roce jako já, má stejné vzdělání, v agentuře je na stejné pozici, ale oproti mně má v rukávu (nebo spíš v nohavici) jeden velký trumf: párek varlat. Aby byl za tuto skutečnost oceněn, využívá rozličných služeb sličné osobní asistentky a dostává o 7500 eur ročně víc než já.

V rámci každodenního tichého utkání ve vytrvalosti sledujeme s lhostejným výrazem stůl svého protivníka a netrpělivě čekáme, až se ozve vrznutí židle, cvaknutí vypínače, v pozadí znělka Windows značící vypínání počítače nebo „Pěkný večer!“, rozloučení hozené do širokého prostoru open space kanceláře.

„Jdeš už?“

„Ne, je teprve sedm... proč, ty už jdeš?“

„Ani náhodou, musím dokončit nějaký papírý.“

„Jojo, já taky.“

Kradmé pohledy.

Nepřichází v úvahu, že bych z kanceláře odešla dřív než on: to bych mohla rovnou říct, že ustupuju, podléhám, že to vzdávám. Takové potěšení mu nehodlám dopřát: kdybych zmizela ze scény, za postem viceprezidenta společnosti by mu nic nestálo v cestě. Tak z toho dělám feministickou záležitost: jen přes mou mrtvolu oficiálně povýší tohoto synáčka z dobré rodiny s dokonalým účesem, když si to místo víc zaslouží žena (já). Na tom chlápkuvi se mi hnusí všechno, charakter, svetry Lacoste s výstřihem do věčka, které nosí v pátek v rámci casual Friday, blondatá manželka, co měří alespoň dva metry, nosí boty na klínku a vždycky se sem uprostřed nákupů přijde promenádovat s odhaleným břichem, pak to jeho šíšlání, to, jak do každé konverzace vecpe, že studoval na prestižní Sciences, až po jeho mizogynní a rasistické vtipy a pokrytecké průpovědky, které opakuje komukoliv, kdo je ho ochotný poslouchat, že jednoho dne, a nebude to dlouho trvat, nás tu nechá, sbalí se a odjede jako dobrovolník na nějakou humanitární misi. A občas neopomene dodat, že dobrovolnická práce je ale fakt dost mizerně placená.

Annick mě na to předem upozorňovala s elegancí sobě vlastní:

„Na post viceprezidenta musí mít člověk koule, rozumíš? Koule!“ Jasně, rozumím: nejen, že mi má připadat normální, že ten namachrovaný ubožák dostává víc peněz než já, i když agentuře vydělává míň, ale navíc musím přijmout jako samozřejmé i to, že na dané místo je považovaný za favorita, ačkoliv já jsem objektivně nadanější.

„Co bys chtěla, stejně s tím nic neuděláme, ne? Já dřů jako mezek, rozumíš? Jako mezek, celej život. Za mě nemohla být řeč o nějaký rovnosti, co jsem chtěla, to jsem si musela urvat! Doslova urvat, rozumíš? (Annick ráda opakuje konce vět a s důrazem dodává „rozumíš?“, což je otázka pouze řečnická, na kterou není třeba odpovídat – to jsem zjistila až po několika měsících.) Stala jsem se první prezidentkou

velký reklamky, a to bez toho, aby mi k tomu pomohly kvóty nebo rovný příležitosti. Za nás jsme si dokázaly vybrat, nemyslely jsme pipinama, nebyly jsme posedlé harantama jako dneska, když se některá nechala zbouchnout, věděla, co dělat: díky, Simone!“ chrlí Annick celé dny s dohořelým špačkem ještě u pusy (to jste nevěděli? V Évinově zákonu o zákazu kouření ve veřejných budovách je odstavec o tom, že se omezení nevztahuje na vedoucí pracovníky reklamek) a nevím přesně, co tím sleduje: odradit mě? Dát mi tak najevo jakousi ženskou solidaritu? Upozornit mě, že nepřichází v úvahu, aby se mi dostalo výhod, které ona nikdy neměla...?

Na chvíli zastavím písničku a zmáčknu zvonek naší dýmovnice, teda domovnice. Jasně, na dveřích má napsáno, že zavírá v osm, ale ještě není ani deset: kde by takhle večer asi tak mohla být? Vlastně jí tím prokážu službu, když ji toho balíku zbavím. A navíc jí trochu zpestřím nezáživný večer. Takže by mi vlastně ještě mohla poděkovat. Zatímco jí trvá celou věčnost, než se dovine ke dveřím (slyším její pantofle a říkám si: „No jasně, hlavně se nepřetrhni!“), automaticky si na BlackBerry aktualizuju Facebook. Červená bublina s číslem jedna značící jedno upozornění mi oznamuje: *Emílie Percheron-Benoît právě okomentoval(a) váš příspěvek*. No helemese, Emílie si přečetla můj vzkaz...

Nic to není, jen dvojí kliknutí na Facebooku, ale když se mi na stránce objevila její žádost o přátelství, zaplavila mě spousta rozporuplných emocí. Samozřejmě radost, že budu mít novinky o svojí někdejší nejlepší kamarádce; taky nostalgie, při pomyšlení na naše léta na gymplu; a hlavně dojetí, že si na mě vzpomněla, i když nás od společných vzpomínek dělí víc než deset let; někde v hloubi pak smutek, když pomyslím na okolnosti, za jakých jsme se rozešly; a taky trochu vztek, když jsem si spočítala, kolik času jsme ztratily.

Domovnice se nakonec uráčí otevřít dveře, zamručí něco o pracovní době, strčí mi balík, svému uslintanému labradorovi nařídí jít dokoukat dnešní díl nekonečného seriálu a mně popřeje pěkný večer. Nedostanu ze sebe ani slovo a oči neodlepím od Emíliiny profilové stránky. Jsem hrozně zvědavá, co se s ní stalo. Nedočká se díky

tomuhle virtuálnímu stroji času ponořím zpátky do doby, kdy jsem byla ještě holka, nosily se šustákové soupravy a bílé kotníkové tenisky a víkendy jsme trávily v Emíliině pokoji čekáním na to, až se na Napster stáhne nejnovější singl od NTM uprostřed závanů parfému CK One od Calvina Kleina, henny na barvení vlasů a zásob malých krabiček Marlboro light špatně schovaných pod postelí. Zavřu oči a znovu vidím stěny jejího pokoje, plakáty na auta značky Morgan s Carlou Bruniovou, plakáty Calvin Klein s Kate Mossovou, fotky hip-hopové skupiny Secteur Å vystřižené z nějakého časopisu a plakát Romea a Julie.

Když vidím, že Emílie Percheronová-Benoîtová je členkou facebookových skupin „Máme rádi Nutellu“, „Máma na plný úvazek“ a „Víš, že seš maminka, když...“, přemýšlím, že jí jako dárek k narozeninám dám kurz osobního brandingu. Emílie, Emílie, kam se poděla ta rebelantská puberťačka, co uměla ve vteřině ubalit jointa a tátovi kradla bločky lékařských receptů, abychom si na ně mohly psát falešné omluvenky na tělocvik?

Na druhou stranu se zdá, že fotky na svém profilu vybrala nadmíru pečlivě. Chronologicky mapují pokroky jejich dvou blondatých usměvavých dětí: nezbytně nutná fotka z porodnice s oznámením od samotného mimina, zjevně schopného od narození ovládat počítač, který podle všeho zabavilo rodičům („Narodil jsem se dnes v jednu hodinu v noci...“ No tak, netahej nás za nos, chlapečku, jestli ses narodil v jednu v noci, tak asi těžko umíš psát na počítači!), fotky jejich prvních vlásků, prvních zoubků, prvního mlíčka z lahve, prvních kašiček, fotky z nejrůznějších představení, fotky ze školky, fotky z narozeninových oslav, rodinné fotky a neuvěřitelná sbírka fotek kulatého břicha sloužícího jako živé plátno pro umělecká díla, jedno žalostnější než druhé. Na to musí mít člověk fakt dost volného času, aby strávil hodinu kreslením srdíček po vlastním bříše. Na profilu se jí kupí statusy typu „Malá si umí říkat na nočník! Jsi šikulka, беруško“. Jelikož se беруška zrovna naučila na nočník, tak jí nemůžou být víc jak tři nebo čtyři roky, a tudíž určitě nemá profil na Facebooku – tak proč ji chválit prostřednictvím zbytečného statusu?

Dál se dočítám, že bydlí v Maintenonu: na které lince metra to je? (Musí to být někde na pravém břehu Seiny?) V duchu ji pořád vidím tak, jak na gymplu Clauda Bernarda přišla na hodinu němčiny, ještě než trochu zapadla mezi ostatní: puberťačka v hadrech, které ji dělaly baculatější, než doopravdy byla, na nohách Martensky, na rameni batoh Eastpak, v uších Green Day, veselé modré oči schované za hustou dlouhou ofinou, jediná rockerka ve třídě, kde se připouštěly jen dva hudební směry: americký rap a francouzský rap. Nakonec kliknu na zjevně jedinou fotku, na níž je ona sama: fotku ze svatby, na které se usmívá, napůl zakrytá obrovským bílým kloboukem, a září štěstím v dešti rýže. Na gymplu jsme si přísahaly, že jestli se jedna z nás vdá, druhá jí půjde za svědka.

Otevírám dveře bytu a palcem vyťukávám: *Super, pošlu ti do zpráv, kdy můžu.* Okamžitě toho lituju: neměla jsem s tou odpovědí chvíli počkat? Abych nevypadala moc hrr? Co si asi tak pomyslí, že nemám žádný život a že takhle v sobotu v deset večer čekám jen na její komentář? Měla bych obratem ještě postnout nějaký status, který by dokazoval, jak jsem na roztrhání, aby Emílie věděla, že jsem celý večer nečekala jen na její odpověď? Nakonec napíšu: *21 dní nonstop v práci... #potřebujudrink.* Jsem na sebe pyšná: tahle věta dostatečně vypovídá o mé vytíženosti, ale konec prozrazuje, že pisatelka je cool holka, která se taky umí dobře bavit. Od své kamarádky Géraldine okamžitě sklízím „to se mi líbí“ a nadšený komentář plánu za hashtagem, který pravděpodobně v danou chvíli sama uvádí do praxe.

Ideální příležitost, jak dát Emílii najevo, že já na krku uvázaný žádný haranty nemám a můžu si dovolit v deset večer vyrazit ven, po celém dnu v práci a lekci zumbly navrch. Dobře, ve skutečnosti nikam nepůjdu, ale to se ona nedozví, že. Potom se zamyslím. Co když si bude myslet, že je ze mě alkoholická workoholička? Měla bych postnout ještě jeden status, upřesňující, že ten první nebyl myšlen doslova? Připadám si jako holka, která právě dala na diskotéce svoje číslo klukovi, co se ji snažil sbalit, a je na sebe našťvaná, že nedokázala dělat cavyky, než mu začala diktovat předčísli, takže teď vypadá jako začátečnický ucho.

Basile nechal zapnutou televizi, kde zrovna běží Moderní doba s Charliem Chaplinem. Slyším, že je ve sprše. Na konferenčním stolku v obýváku mi nechal talíř krevet ve sladkokyselé omáčce a skleničku červeného vína. Po čuchu poznám, že se mi v troubě ohřívá luxusní dezert. Napíchnu jednu krevetku, rozkoušu ji, spolknu a zbytek vyhodím do koše. Nemám moc hlad a hlavně to dost přehnal s kořením. A rozčiluje mě tím, že se ani nezeptá, co bych si dala, a sám rozhodne, co budu mít k večeři. Co když na krevety nemám chuť?

Otevřu „objemný balíček“, který jsem vyzvedla u domovnice: jedno kilo zásvoru. Na odesílatele ani nemusím koukat, je mi jasné, odkud vítr vane: od Basillovy mámy posedlé myšlenkou, že jí její jediný syn musí zajistit zachování rodu, a tak nám neustále posílá různé dárky s neomaleným podtextem. K posledním Vánocům nám dala sošku údajně bohyně plodnosti, malé tlustošky neurčité barvy, kterou podle všeho sama uplácala z hlíny a kterou jsem záhy prodala na internetu. Jasně, sama nikdy nepracovala, takže to, že těhotenství není nejlepší způsob, jak se prosadit do čela agentury, jí jaksi nedochází.

Basile vyjde z koupelny a tázavě kývne směrem k mému rozsvícenému mobilu. Nikdy jsem mu o Emílii nevyprávěla: mluvit o Emílii by nevyhnutelně znamenalo mluvit i o všem dalším a já odmítám, aby tuhle mou stránku poznal. Co jsem udělala, mu nikdy neprozradím. Nikdy. V jeho přítomnosti si na to zakazuju i myslet.

„No tak já tě nechám v klidu dojít, něco na sebe hodím a počkám na tebe v posteli. Krevety byly dobrý?“

„Chceš za ně metál?“ vpálím mu podrážděně kvůli tomu, jak si otevřeně říká o pochvalu za něco tak banálního, jako je dát vařit pár krevet a nalít skleničku vína. Vždycky když takhle vyjedu, vypadá hrozně překvapeně, ale zachová si svůj pověstný olympský klid:

„Stačí poděkovat...“

„Je to dobrý, už můžu do koupelny, nebo si ještě budeš dělat pleťovou masku?“

Vím, co si říkáte. Ale já jsem na něj hnusná z dobrého důvodu. Kdybych na něj byla moc milá, bude chtít v pokusech o miminko pokračovat tam, kde jsme přestali. Až na to, že po Annickině proslovu

už žádné pokusy nejsou na pořadu dne. Teď, když jsem tak blízko cíli, nepřichází v úvahu, abych si šanci na post viceprezidentky zničila kvůli mrněti. Ano, dítě bych chtěla a ano, nechci ho s nikým jiným než s Basilem. Ale hlavně ho chci mít v tu pravou chvíli. Jinak by to znamenalo, že jsem tohle všechno dělala pro nic. Natáhnu na sebe obrovské pyžamo a velikánské lyžařské ponožky, což podle posledního vydání Elle partnerovi signalizuje jediné: dneska večer sex nebude. Když procházím kolem ložnice, jasně vidím, jak zavírá okno prohlížeče: byl na stránce s růžovým pozadím a kulatým písmem, dám ruku do ohně, že to byl jeden z těch miminkovských webů, kde mi vyplňoval online ovulační kalendář!

Po dvaceti minutách, když už na mě potřetí křičí, že jestli hned nepřijdu, začne poslední řadu *Hry o trůny* beze mě, přepnu svůj Black Berry na vibrace a strčím ho pod polštář, jak to dělám vždycky. S téměř nepostřehnutelným svíráním u srdce se dívám, jak matka draků sjednocuje svou armádu, a říkám si, že od gymplu se vlastně nic nezměnilo.

Emílie

„Mami, potřebuju čůrat a bojím se na záchod...“ Volání se ozývá z Dalina pokoje. Co je dnes za den? No jo vlastně, za chvíli bude pondělí ráno... Pootevřu jedno oko a obrovská červená čísla budíku mě se zářící matematickou přesností výsměšně ujistí o tom, že jsem spala méně než čtyři hodiny. „Mami, potřebuju čůrat a bojím se na záchod...“ I když jsem vzhůru, tělo proti mé vůli spí dál. Nejsem schopná mu přikázat, aby se zvedlo. Přílišné vyčerpání. „Mami, potřebuju čůrat a bojím se na záchod...“ Hluboce vzdychnu, jak se snažím nabrat energii. „Mami, potřebuju čůrat a...“ Pár centimetrů ode mě se ozve hluboký hlas a udeří mě do uší:

„No jo, mamka už jde, zlato!“

Frank. Takže je vzhůru.

„Proč nejdeš ty?“

„Volala mami...“

Frank je natolik přesvědčený o samozřejmosti svého prohlášení, že se jen převalí a přes hlavu si přetáhne peřinu, čímž mi chce patrně naznačit, že se ho tahle triviální mrzutost se záchodem netýká.

„Mami, já se počůrala...“

„Paráda, už seš spokojenej?“

„Říkal jsem ti, ať tam jdeš!“

„Jdeš mi pomoci ji umýt?“

„Celej tejden jsem byl v práci...“

Jestli se mám držet Frankovy logiky, musím se o děti starat v noci i o víkend, protože se o ně starám už v týdnu, když je Frank v práci. Zářarovaný kruh. Pravděpodobně spíš proto, aby se vyhnul konfrontaci,

než že by se ho nějak dotkla moje přesvědčivost, se Frank nakonec zvedne. „Ty ji umyješ a já převlíknu postel?“ Vezme Dali za ruku a vleče ji pod sprchu. Když svlékám promočené prostěradlo, slyším křik:

„Au, je to moc teplý!“

„Ale není to teplý.“

„Mami, tatka mi točí moc teplou vodu!“

Dali pláče, za chvíli tím probudí i svého bratra...

„Prosím tě, nech toho, takhle mi fakt nepomáháš, to už to radši udělám sama! Snad si jdi zas lehnout, Franku...“

Frank nepostřehnul ironii – nebo dělá, že ji nepostřehnul – a vydává se bez váhání směrem k ložnici. Čím víc tloustnu, tím víc hubne, už je jen kost a kůže a ta kůže je trochu vytahaná. Taky mu vypadávají vlasy, ale nechává si narůst přehazovačku, takže vypadá jako mladý Laurent Fabius – jestli byl někdy mladý. A co si asi myslí on o mně? Po každém těhotenství mi zbylo deset kilo, nemám čas se holit, kadeřníka už léta vídám jen v televizní soutěži *Přistřižnuto* a můj šatník se skládá převážně z těhotenského a kojícího oblečení – nadarmo čekám, až zhubnu, abych ho trochu obměnila. A jelikož jsem na nakupování nikdy moc nebyla...

Když jsem byla malá, nakupování oblečení znamenalo vyrazit s mámou ven a vydat se v záři nelítostných neonů obchodních středisek na pospas jejím stejně nelítostným jedovatým narážkám: vždycky jsem se jí zdála moc tlustá, moc malá, moc nahrbená a nakonec to zpravidla uzavřela tím, že sousedce ve vedlejší kabině pochválila pěkné nohy a hrdé držení těla její dcery. V pubertě jsem se podrobila Morganiným předpisům, které ustanovovaly, že nakupování je koníček slabochů vyhrazený pro dobrovolné oběti módního průmyslu, hlavní zbraně mužské nadvlády. Na prahu dospělosti, když jsem mohla objevovat radosti kompulzivního nakupování, jsem hned otěhotněla a pak už jsem svůj zadek nenarvala do ničeho, co nepatřilo do „nadměrných velikostí“. A fakt to není žádná lahoda, když v sekci pro těhotné vybíráte mezi jedinými třemi kalhotami, které tam mají, nebo když musíte prodavačku poprosit o „největší dostupnou velikost“ a ona mrkne po lacláčích velikosti 44, které jí vrátíte s tím, že vás svírají v rozkroku, jelikož „jste krátce po porodu“...

Radosti nakupování jsem objevila, až když jsem se stala matkou, ale nutno zdůraznit, že nenakupuju pro sebe. Zatímco dámské oddělení mě nechává chladnou, celé hodiny dokážu strávit couráním mezi oblečením pro kojence, bodyčky, svetříky a sukničkami. Díky tomu jsem si také začala všimnout rozdílů mezi holčičkami a chlapečky. Abych našla aspoň trochu teplý svetřík pro Dali, musím zabloudit do chlapeckého oddělení: zjevně jenom miminka obdařená chromozomy XY mají nárok nosit oblečení s knoflíky až dolů; miminka ženského pohlaví musejí dělat parádu v roztomilých svetřících na jeden knoflík (svátečně na dva) a na celý spodek od podpaží dolů zdobený dvěma mašlemi s flitry jim fouká. Pro krásu se musí trpět. „A bude z tebe žena, holčičko.“ Morgane tehdy tolik nepřeháněla. Nevím, jestli je móda hlavní zbraní mužské nadvlády, ale malým holčičkám kvůli ní táhne na břicho.

„Už je to dobrý, mami, už jsem čistá...“ Dali mě vytrhne z mého němého monologu. Sprchovou hlavici vrátím na místo, Dalino mokré tělíčko hned zabalím do županu, beze slova ji dovedu zpátky do pokoje, usnu vedle ní v její posteli a zdá se mi o dnu, který mě čeká, a který nejspíš nebude patřit mezi ty vysněné.

Budu muset vzbudit děti a vypravit je, najít klíče od auta, najít svou kartu pojištěnce, stihnout Dali dovézt do školky před zvoněním, dojet do lékárny vyžebrať od lékárnice dvě nové dávky MMR vakcíny hrazené pojišťovnou – ty první jsem zapomněla dát do ledničky–, skočit k pediatrovi, dělat, že neslyším, až mi bude říkat: „Vy budete malého Eliotta kojít do osmnácti, maminko?“, najít pro Dali cvičky velikosti 26, protože do pětadvacítek už se nevejde, zajet ji vyzvednout, dovézt ji zpátky do školky a nezapomenout jí dát ty nové boty na cvičení, vrátit se domů, dát do pračky, zaplatit daně, pohlídat teplotu po očkování, hodit Frankův oblek do čistírny, znovu dojet pro Dali a po cestě vyzvednout Inés, připravit svačinu bez palmového oleje, bez E535 a bez ftalátů, jinak mi zas Frank udělá přednášku o škodlivých stránkách potravinářského průmyslu, napustit vanu, obléct děti do pyžama, prostrít k večeři, dojíst zbytky po dětech a v noci k nim vstávat: „mami, mám žízeň“, „mami, mám pod postelí strašidlo“, „mami, vrátil se už tatka?“

Číhat na Frankovo auto, radovat se, když uslyším, jak na šterku skřípou kola vozu, připravit pro nás dva večeři, vyčistit si zuby, jít si lehnout, z totální vyčerpanosti nemoct usnout, sestavit si v duchu seznam všeho, co musím vyřídit další den, a to všechno dělat, aniž bych si s nějakým dospělákem vyměnila víc než tučt slov, na rozdíl od plín, kterých za den vyměním aspoň pět, dělat to s úsměvem, kterému se nemůžu ubránit aspoň šestkrát denně, když si uvědomím, jaké mám štěstí, že mám tak krásné děti, přičemž myšlenka na to, jak by vypadal můj život, kdyby se vůbec nenarodily, mě přepadá za den jen dvakrát. Každý večer si sama pro sebe ten den zhodnotím. Dneska mám ze 65 % chuť mít třetí dítě a jen ze 45 % chuť vyskočit z okna. Dobré skóre.

Na větší přemýšlení nemám čas, celý den jedu na autopilota, jednám pudově jako zvíře, uštvané zvíře pronásledované vlastními dětmi. Kojím malého jako kráva telata, беру je pod svá křídla jako kvočna kuřata, chráním je jako vlčice, vychovávám je jako tygřice, čistím je jako kočka, když si sliním palec a utírám jim tváře, a celý dlouhý den za nimi běhám jako křeček ve svém kolečku, neustále, bez přestání, donekonečna, sedm dní v týdnu, dvacet čtyři hodin denně, padesát dva týdnů v roce, ustavičně už čtyři roky. Ve chvíli, kdy se začnu propadat do hlubokého spánku, probudí mě pláč. Zase kojit? S tím mi Frank pomoci nemůže. Copak to nikdy neskončí?